

483

Besluit van 13 september 1991, houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 42, tiende lid, onderdeel a, van de Werkloosheidswet (Besluit gelijkstelling loondagen Werkloosheidswet)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 2 mei 1991, Directoraat-Generaal Sociale Zekerheid, nr. SZ/SVW/2171;

Gelet op artikel 42, tiende lid, onderdeel a, van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93);

De Raad van State gehoord (advies van 27 augustus 1991, nr. W.12.91.0263);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 4 september 1991, Directoraat-Generaal Sociale Zekerheid nr. SZ/HSV/WR/SVW/91/4283;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. Voor de toepassing van artikel 42, tweede lid, onderdeel a, van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93) worden dagen, waarover de werknemer:

- a. van zijn werkgever geen loon doch vakantiegeld heeft ontvangen; of
- b. tijdens dienstbetrekking vakantiebonnen of daarmee overeenkomende aanspraken bestemd voor die dagen heeft verkregen, gelijkgesteld met dagen waarover loon is ontvangen.

2. Het eerste lid is niet van toepassing indien de in onderdeel b van dat lid bedoelde vakantiebonnen of daarmee overeenkomende aanspraken bestemd zijn voor dagen, waarover recht op uitkering op grond van Hoofdstuk II van de Werkloosheidswet bestaat of over dagen, waarin dat recht wegens vakantie of het in aanmerking nemen van deze aanspraken wordt onderbroken.

Artikel 2

Voor de toepassing van artikel 42, tweede lid, onderdeel a, van de Werkloosheidswet worden dagen waarover een werknemer geen loon heeft ontvangen wegens werkstaking of uitsluiting gelijkgesteld met dagen waarover loon is ontvangen.

Artikel 3

Voor de toepassing van artikel 42, tweede lid, onderdeel a, van de Werkloosheidswet wordt de persoon, die is toegelaten tot de vrijwillige verzekering op grond van die wet, geacht loon te hebben ontvangen over tijdvakken waarover premie is betaald.

Artikel 4

Het koninklijk besluit van 10 december 1987, Stb. 633, wordt gewijzigd als volgt:

A

Artikel 3 vervalt.

B

In artikel 4 vervallen de woorden: «en arbeidsverledeneis».

Artikel 5

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het is geplaatst en werkt terug tot en met 1 januari 1991.

Artikel 6

Dit besluit kan worden aangehaald onder de titel «Besluit gelijkstelling loondagen Werkloosheidswet».

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 13 september 1991

Beatrix

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
E. ter Veld

Uitgegeven de *derde* oktober 1991

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

NOTA VAN TOELICHTING

1. Inleiding

Bij de Wet van 26 juni 1991, Stb, 338, tot wijziging van de Werkloosheidswet (Herziening arbeidsverledeneis) is artikel 42, tweede lid, op grond waarvan werknemers aanspraak kunnen maken op een verlenging van de duur van de uitkering gewijzigd.

De reden om voor het recht op een langer durende werking een speciale eis te stellen houdt verband met het feit, dat het bij de totstandkoming van de nieuwe Werkloosheidswet (WW) wenselijk werd geacht de duur van de uitkering in relatie te brengen met de periode, waarin men als werknemer aan het arbeidsproces had deelgenomen. Aangezien het onmogelijk zou zijn deze periode voor een ieder afzonderlijk vast te stellen is voor de vaststelling van het arbeidsverleden een splitsing gemaakt tussen een fictief en een feitelijk deel. Het feitelijk deel, dat hier van belang is, heeft betrekking op de laatste vijf jaar voor het intreden van de werkloosheid.

Voordat de wetwijziging tot stand kwam gold als voorwaarde, dat de werknemer in de vijf jaren onmiddellijk voorafgaande aan zijn werkloosheid ten minste gedurende drie jaar in dienstbetrekking van acht of meer uren per week moest hebben gestaan, met de mogelijkheid om voor bepaalde beroepsgroepen een kortere periode dan drie jaar in aanmerking te nemen. Met andere woorden: er werd aangenomen dat men in voldoende mate aan het arbeidsproces had deelgenomen wanneer men in 156 weken ten minste gedurende 8 uur per week een dienstbetrekking had, waarbij voor bepaalde groepen de eis van 156 weken was verlaagd tot 104 weken. Thans wordt aan de voorwaarde voor verlenging voldaan wanneer men in de vijf kalenderjaren onmiddellijk voorafgaande aan het jaar waarin de werkloosheid is ingetreden in ten minste drie kalenderjaren over 52 of meer dagen per jaar loon heeft ontvangen.

Aan de huidige voorwaarden zal in het algemeen makkelijker kunnen worden voldaan dan aan de voormalige omdat nu niet langer per week maar per jaar een grens wordt gesteld en het ontvangen van loon over een dag, hoe gering het bedrag ook moge zijn, het enige criterium is, waaraan de omvang van de deelname aan het arbeidsproces wordt afgemeten.

Niettemin zijn er situaties waarin nog sprake zou kunnen zijn van deelname aan het arbeidsproces, maar waarin geen loon (meer) wordt ontvangen.

Hierbij wordt met name gedacht aan

– vakantiedagen, die worden opgenomen nadat de dienstbetrekking is geëindigd, terwijl het loon over die dagen op een eerder tijdstip is uitbetaald,

– dagen waarover vakantiebonnen worden verzilverd; en

– dagen waarover geen loon wordt ontvangen wegens onbetaald verlof of wegens staking.

In verband hiermee is in het nieuwe tiende lid van artikel 42 van de WW een bepaling opgenomen volgens welke bij algemene maatregel van bestuur dagen waarover geen loon werd ontvangen, met loondagen kunnen worden gelijkgesteld.

Deze algemene maatregel van bestuur strekt daartoe.

2. De inhoud van de regeling

Bij de voorbereiding van deze regeling is overwogen of het treffen daarvan wel nodig zou zijn, nu men door de vereenvoudiging van de arbeidsverledeneis gemakkelijker dan voorheen aan de voorwaarden kan

voldoen. Ik heb toch gemeend, dat het wenselijk is om een dergelijke regeling tot stand te brengen, hoewel naar mijn indruk van deze regeling heel weinig gebruik zal behoeven te worden gemaakt. Het kan echter voor de persoon die het betreft verstrekkende gevolgen hebben wanneer hij of zij in een jaar een paar loondagen te kort komt. Dit kan er immers toe leiden dat hem over een vrij lange periode WW-uitkering kan worden ontzegd.

Zoals in de inleiding al is aangegeven acht ik het wenselijk in een aantal situaties dagen waarover geen loon is ontvangen met loondagen gelijk te stellen.

Ik wil hierbij opmerken, dat ik voor het treffen van deze regeling een aanknopingspunt heb gevonden in een advies, dat de Sociale Verkeersraad (SVr) heeft uitgebracht over een algemene maatregel van bestuur, die in het kader van de oude regeling zou worden getroffen (Advies SVr van 1 november 1989, A89/27), maar die door de totstandkoming van de nieuwe regeling achterwege kon blijven.

Dit advies heeft echter zijn geldigheid voor wat betreft de gesignaleerde situaties, waarvoor een regeling moet worden getroffen, behouden.

Het betreft hier in de eerste plaats vakantiedagen, waarover geen loon wordt ontvangen omdat zij worden opgenomen nadat de dienstbetrekking is geëindigd, zoals bij uitzendkrachten voorkomt. Het vakantiegeld wordt in deze gevallen niet gereserveerd maar uitbetaald bij de periodieke loonbetaling tijdens de dienstbetrekking. Een vergelijkbare situatie doet zich voor ten aanzien van personen, die vakantiebonnen ontvangen. Over de periode, waarin zij vakantie genieten ontvangen zij geen loon, aangezien de vakantiebon als loon wordt aangemerkt op het moment dat de aanspraak ontstaat, te weten het moment, waarop de bon wordt verstrekt.

Artikel 1, eerste lid, stelt voor deze gevallen het beschikken over vakantiegeld of de vakantiebon gelijk met het ontvangen van loon over die dag. Met betrekking tot de vakantiebon is een beperking aangebracht, dat het een bon dient te zijn, die tijdens dienstbetrekking is verstrekt. Dit geldt ook voor die bonnen, die terwijl de dienstbetrekking voortduurde, tijdens uitkering op grond van de Ziektewet zijn verstrekt. Ook tijdens het ontvangen van WW-uitkering kunnen door bedrijfsvereniging vakantiebonnen worden verstrekt. Deze dienen echter niet in aanmerking te worden genomen. Om dit onderscheid te kunnen maken is in het eerste lid onderdeel b de term «tijdens dienstbetrekking» opgenomen.

Het tweede lid is een uitvloeisel van het principe, dat tijdens het ontvangen van een WW-uitkering geen arbeidsverleden kan worden opgebouwd. Derhalve kan een vakantiebon, die bestemd is voor een dag, gelegen in een periode waarin WW-uitkering wordt ontvangen, ook niet meetellen voor het arbeidsverleden.

Artikel 2 heeft betrekking op personen, die deelnemen aan of werkloos zijn tengevolge van een staking, waarbij noch loon noch een uitkering, met uitzondering van een uitkering uit de stakingskas, wordt betaald. In het kader van de oude regeling heeft de SVr geadviseerd de desbetreffende periode gelijk te stellen met een periode waarin loon wordt genoten.

Opgemerkt wordt, dat op grond van de WW in geval van staking of uitsluiting slechts bij uitzondering recht op uitkering bestaat. In dat geval kunnen de stakingsdagen niet worden meegeteld, omdat ingevolge artikel 42, negende lid, onderdeel a, van de WW, de WW-uitkering niet als loon wordt beschouwd. Overigens zij nog opgemerkt, dat de SVr in zijn eerdergenoemde advies heeft voorgesteld onder bepaalde voorwaarden ook perioden van bijzonder verlof, waarin geen loon werd

genoten, gelijk te stellen met perioden waarin loon is ontvangen. Ik heb echter overwogen, dat bijzonder verlof veelal voorkomt in situaties, waarin sprake is van een vast dienstverband dat al enige tijd heeft geduurd. Personen, die bijzonder verlof genieten zullen dan ook in het desbetreffende jaar vrijwel altijd voldoen aan de 52-dageneis. In verband daarmee leek het mij in de context van de huidige arbeidsverledeneis niet nodig hiervoor een regeling te treffen.

Tenslotte wordt in artikel 3 zeker gesteld dat degene, die is toegelaten tot de vrijwillige verzekering, arbeidsverleden opbouwt over de tijdvakken waarover door of voor hem premie wordt betaald. Het bepaalde in artikel 42, negende lid, onderdeel c, van de WW stelt zeker dat in deze gevallen evenals bij de verplichte verzekering, gedurende die tijdvakken ten hoogste 5 dagen per week in aanmerking worden genomen.

3. Gevolgen van de regeling

Zoals uit het vorenstaande moge blijken, zal van deze regeling slechts uiterst beperkt gebruik behoeven te worden gemaakt. De verwachting is dan ook dat de regeling zal leiden tot een marginale stijging van de financiële lasten van de WW, welke niet nader te kwantificeren is. Deze marginale stijging zal overigens voor een belangrijk deel worden gecompenseerd door daling van de lasten voor de Rww.

Het besluit heeft voorts geen kenmerken, waardoor vrouwen of mannen specifieke voor- of nadelen daarvan zouden ondervinden.

Tenslotte leidt het feit, dat deze regeling slechts in enkele gevallen toepassing zal behoeven te vinden en betrekking heeft op bestaande organen, waarvan de werklast niet zal toenemen, tot de conclusie, dat daartegen uit dereguleringsoogpunt geen bezwaar bestaat.

4. Wijziging van het koninklijk besluit van 10 december 1987, Stb. 633

Bij de Wet van 26 juni 1991, Stb. 338 is de mogelijkheid om voor bepaalde groepen in plaats van een periode van drie jaar een kortere periode in aanmerking te nemen vervallen. In verband hiermee dient het bovengenoemde koninklijk besluit, waarin zowel de verlaagde wekeneis als de verlaagde arbeidsverledeneis is geregeld, te worden gewijzigd. Artikel 4 strekt daartoe.

5. Inwerkingtreding

Dit besluit dient in werking te treden op het tijdstip, waarop de Wet van 26 juni 1991, Stb. 338 in werking treedt en wel met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 1991. Aangezien de nieuwe regeling met inbegrip van dit besluit voor de betrokkenen leidt tot een verbetering bestaat tegen deze terugwerkende kracht geen bezwaar.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
E. ter Veld